

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5108/2018
14.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Саша Момчиловић, адвокат из ..., против туженог Оператора дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ доо Београд, Огранак „Електродистрибуција“ Лесковац, чији је пуномоћник Ивана Мараш, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж 3103/2018 од 17.05.2018. године, у седници одржаној 14.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Нишу Гж 3103/2018 од 17.05.2018. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 3622/2017 од 22.02.2018. године, ставом првим изреке утврђено је да је тужилац по основу одржаја власник и држалац двособног стана, корисне површине 51м², који се налази у ..., у Ул. ..., улаз ..., спрат ..., стан број ..., уписан као посебан део зграде број ... изграђене на кп.бр. ... КО ..., по листу непокретности број ..., што је тужени дужан да призна и да трпи да се тужилац упише у јавне књиге о непокретностима и правима на њима код РГЗ СКН Лесковац. Ставом другим изреке, обавезна је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 103.420,78 динара.

Решењем Апелационог суда у Нишу Гж 3103/2018 од 17.05.2018. године, укинута је првостепена пресуда и одбачена тужба. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 48.560,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизују, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 87/18), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на који се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, отац тужиоца, сада покојни ББ је са правним претходником туженог 07.10.1977. године закључио уговор о коришћењу двособног стана број ..., корисне површине 51м², који се налази у ..., а 20. 11.1992. године уговор о откупу предметног стана, на коме су потписи оверени од стране Општинског суда у Лесковцу под Ов.бр. .../.... Из наведеног уговора следи да је уговорена откупна цена у висини од 259.018,00 динара, да ће се иста исплатити у року од 40 година, односно у 480 месечних рата и да су се продавац и купац сагласили да се стави хипотека на предметном стану до исплате купопродајне цене у целости. Отац тужиоца је туженом поднео захтев за отплату у једнократном износу, након чега је извршио уплату од 95.000,00 динара. Отац тужиоца је умро 24.03.2013. године и тужилац је правноснажним решењем Основног суда у Лесковцу О 982/15 од 28.04.2015. године оглашен за наследника на предметном стану, на основу ког решења тужилац је уписан као власник предметног стана, с тим што је, поред уписа права својине, уписана и хипотека на предметном стану, ради обезбеђења новчаног потраживања туженог из уговора о продаји од 20.11.1992. године. Против наведеног решења тужени је изјавио жалбу Републичком геодетском заводу 22.10.2015. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио захтев тужиоца, налазећи да је тужилац стекао право својине на предметном стану на основу оджаја, јер је био савестан и законит држалац предметног стана, применом члана 28. став 2. Закона о основама својинскоправних односа.

Другостепени суд је одлучујући о жалби туженог укинуо првостепену пресуду и одбацио тужбу, налазећи да тужилац нема правни интерес да суд утврди да је власник предметног стана, јер је уписан у јавну књигу – лист непокретности као власник предметног стана по основу наслеђа.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Чланом 20. став 1. Закона о основама својинскоправних односа („Службени лист СФРЈ“, бр. 6/80 и 36/90, „Службени лист СРЈ“, бр. 29/96 и “Службени гласник РС“, бр. 115/2005), прописано је да се право својине стиче по самом закону, на основу правног посла и наслеђивањем.

Код утврђеног да је отац тужиоца стекао право својине на предметном стану по основу уговора о откупу предметног стана, а тужилац по основу наслеђа иза свог оца, на основу правноснажног решења Основног суда у Лесковцу О. 982/15 од 28.04.2015. године и да је тужилац уписан као власник предметног стана, с тим што је, поред уписа права својине, уписана и хипотека на предметном стану, ради обезбеђења новчаног

потраживања туженог из уговора о продаји од 20.11.1992. године, то је правилан закључак другостепеног суда да тужилац нема правни интерес да се утврди да је власник предметног стана, због чега су неосновани наводи ревизије.

На основу члана 414. став 1. у вези члана 420. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

С обзиром на успех тужиоца у поступку по ревизији, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић